

Kardinál Sarah v najnovšom prejave: Od 60. rokov 20. storočia katolíci čoraz viac strácajú svoju jedinečnú identitu

17. júna 2024 ✚ Krátke správy

Vo štvrtok 14. júna kardinál Robert Sarah predniesol na *Americkej katolíckej univerzite* (CUA) prejav, v ktorom tvrdo konfrontoval popieračov tradičnej liturgie a morálky s ateizmom. Emeritný prefekt *Kongregácie pre Boží kult a disciplínu sviatostí* tak urobil v rámci programu „Večer s kardinálom Robertom Sarahom“, ktorý bol sponzorovaný Inštitútom Napa a Katolíckym informačným centrom vo Washingtone DC. Prednáška mala názov: *Nemenná odpoveď katolíckej Cirkvi na praktický ateizmus našej doby*.

Kardinál Robert Sarah

zdroj: wikimedia commons

Z tejto prednášky sme sa rozhodli vybrať niektoré zaujímavé pasáže, ktoré výstižným spôsobom mapujú a ilustrujú súčasnú krízu v spoločnosti a Cirkvi. Najprv opísal stratu katolíckej identity a konformné začlenenie sa katolíkov do sekulárnej a liberálnej spoločnosti. Namiesto toho, aby boli majákom, stali sa spolublúdiacimi:

„Pokiaľ ide o katolicizmus Spojených štátov, je dobre známe, že katolíci boli dlho rozpoznateľnou menšinou. Katolíci chodili do odlišných kostolov a škôl; v piatok sa postili; slávil zasvätené dni inak; často žili v etnických štvrtiach. Katolíci boli skrátka iní. Napriek tomu boli tiež hrdými Američanmi. Ich viera podnietila vlastenectvo. V druhej svetovej vojne katolíci bojovali a umierali za slobodu po boku svojich protestantských a židovských bratov a sestier. Bola to viera katolíkov, ktorá inšpirovala takúto obeť. Boli náboženskou menšinou pevnou vo viere, aj keď sa s nimi niekedy zaobchádzalo ako s občanmi druhej kategórie, alebo ešte horšie.

Od 60. rokov 20. storočia katolíci čoraz viac strácajú svoju jedinečnú identitu. Už nie sú rozpoznateľnou menšinou, pretože sa plne asimilovali do americkej kultúry. Katolíci sú často na prvom mieste Američanmi, a až na druhom katolíci.

Následky sú zrejmé. Mnoho katolíkov má rovnaké názory ako všeobecná populácia. Máte sebaidentifikovaného katolíckeho prezidenta, ktorý je príkladom toho, čo kardinál Gregory nedávno opísal ako „kaviarenskeho katolíka“. Mnoho vašich katolíckych verejných činiteľov patrí do rovnakej kategórie. Mnohé z vašich katolíckych nemocníc a univerzít sú katolícke už len podľa názvu. Menšinové postavenie mnohých katolíckych vecí tu v Spojených štátoch, ktoré poskytlo dôležité svedectvo o plnosti našej katolíckej viery, bolo vymenené za kultúrnu asimiláciu.“

Od opisu katolíckej krízy v USA prešiel neskôr na globálnu úroveň tejto krízy:

„Ako som poznamenal v nedávnom príhovore k biskupom Kamerunu: Mnohí západní preláti sú paralyzovaní pred myšlienkou postaviť sa proti svetu. Snívajú o tom, že ich svet bude milovať. Boja sa toho, že sa stanú symbolom protirečenia. Možno príliš veľa materiálneho bohatstva vedie ku kompromisom so svetovými záležitosťami. Chudoba je pre Boha zárukou slobody. Verím, že Cirkev našej doby zažíva pukušenie ateizmu. Nie intelektuálneho ateizmu, ale toho jemného a nebezpečného stavu mysle: tekutého a praktického ateizmu. Je to nebezpečná choroba, aj keď sa jej prvé príznaky zdajú mierne.“

Pod praktickým ateizmom mám na mysli stratu zmyslu pre Evanjelium a ústredné postavenie Ježiša Krista. Písmo sa teraz stáva skôr nástrojom pre svetské účely, než výzvou na obrátenie. Nemyslím si, že je to medzi vašimi biskupmi a kňazmi tu v Spojených štátoch, vďaka Bohu, až tak rozšírené, ale v iných regiónoch Západu je to čoraz bežnejšie. Príliš mnohí neberú vieru vážne a považujú ju za prekážku dialógu.“

Je však vôbec z hľadiska ľudskej psychológie „čistý ateizmus“? Kardinál Sarah sa domnieva, že nie a podobne ako mnohí pred ním zdôrazňuje, že duša bez viery v Boha si začne hľadať náhradné „náboženstvá“:

„Čistý ateizmus samozrejme neexistuje. Človek musí do niečoho vložiť svoju dôveru. Otázka teda neznie, či veríte v Boha alebo nie, ale v čo veríte; aké je tvoje malé náhradné božstvo? Pre mnohých v sekulárnej kultúre je to sex a všetky jeho libertariánske deriváty. Pre iných je to pozitivistické chápanie prírody, kde objektívne údaje sú jediným faktorom, podľa ktorého by sa malo rozhodovať. A pre iných je to bohatstvo alebo moc, alebo spoločenské postavenie alebo spoločenský aktivizmus.“

Toto všetko sú skazené a falošné modly, ktorými pozdvihujeme niečo iné ako jediného, pravého Boha v celej Jeho velebnosti, láske a milosrdenstve – tak ako Izraeliti, keď uctievali Zlaté teľa. Nie je to nič nové. Stvorenie vo svojich mnohých podobách vždy súťažilo so Stvoriteľom o našu lojalitu. Zvlášť zaujímavé je, ako tento druh praktického ateizmu prenikol do Cirkvi.“

A ako sa prejavuje tento ateizmus v praxi?

„Koľko katolíkov chodí týždenne na svätú omšu? Koľkí sú zapojení do miestnej cirkvi? Koľkí žijú, ako keby Kristus existoval, alebo akoby sa Kristus nachádzal v ich blížnych, alebo s pevnou vierou, že Cirkev je tajomné Telo Kristovo? Koľko kňazov slávi Najsvätejšiu Eucharistiu, akoby boli skutočne alter Christus, a ešte viac, akoby boli ipse Christus – sám Kristus? Koľkí veria v skutočnú prítomnosť Ježiša Krista vo svätej Eucharistii? Odpoveď je – príliš málo. Žijeme tak, ako keby sme nepotrebovali vykúpenie skrze Kristovu krv. To je praktická realita pre príliš mnohých v Cirkvi. Kríza nie je ani tak sekulárny svet a jeho zlo, ale nedostatok viery v Cirkvi.“

Synodálny proces, najmä v niekoľkých európskych krajinách je príkladom toho, keď sa v kontexte inštitucionálnej cirkvi presadzujú disidentské názory. Kardinál Zen to účinne vysvetlil už v minuloročnom liste účastníkom Synody, ale rád by som pridal niekoľko ďalších myšlienok.

Hovorí sa nám, že Synoda o synodalite má priviesť celú Cirkev do dialógu. Možno toto môže byť cesta, cez ktorú sa Duch Svätý prihovára Cirkvi. To by bolo požehnanie. Existuje však obava, že toto nie je cesta, cez ktorú sa uplatňuje sensus fidelium.

Na synode sú hlasy, ktoré nehovoria zvnútra sensu fidei. To, že sa niekto identifikuje ako katolík, neznamená, že je súčasťou sensus fidelium. Byť katolíkom je viac ako len kultúrna identifikácia; je to vyznanie viery. Má osobitný obsah viery. Posunúť sa mimo tento obsah, vo viere aj v praxi, znamená dostať sa mimo viery. A je vážnym nebezpečenstvom považovať všetky hlasy za legitímne. To by viedlo ku kakofónii hlasov, ktoré sa rovnajú hluku, ktorý sa zdá byť v týchto dňoch čoraz hlasnejší.“

BM

Zdroj: Napa Institute, LifeSiteNews, titulný ilustračný obrázok, zdroj – wikimedia commons

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/kardinal-sarah-v-najnovsom-prejave-od-60-rokov-20-storocia-katolici-coraz-viac-stracaju-svoju-jedinecnu-identitu/>